

Σεβαστέ μου Γέροντα Σεβασμιώτατε Μητροπολίτη Προύσης κ.
Ελπιδόφορε,

Αγαπητοί πατέρες,

Σεβασμία των Αποφοίτων της Ιεράς Θεολογικής Σχολής Χάλκης
χορεία,

Αγαπητοί αδελφοί,

Ο Χόρχε Λουίς Μπόρχες, εις εκ των σημαντικότερων
συγγραφέων του 20^{ου} αιώνα, συμβουλεύει να μην ομιλούμε εάν ο
λόγος μας δεν πρόκειται να αποτελέσει τη γενεσιουργό αιτία μιας
καταστάσεως η οποία δεν θα είναι ουσιαστικά ανώτερη από εκείνη
της σιωπής.

Η συμβουλή αυτή τυγχάνει της από μέρους μου αξιωματικής
παραδοχής, δια τούτο δεν σκοπεύω να μακροηγορήσω.

Πριν από περίπου τέσσερις μήνες η Α. Θ. Παναγιώτης ο
Οικουμενικός Πατριάρχης κ. κ. Βαρθολομαίος, είπε, μεταξύ άλλων,
τα ακόλουθα ως αντιφώνηση στον χειροτονητήριο λόγο μου:

«Τώρα έγινες διάκονος κι εντός ολίγου θα γίνεις ιερέυς και
εφημέριος εις την Μονήν εδώ, εις το εκκλησάκι μας της Αγίας
Τριάδος, **το οποίον χρόνια ολόκληρα εστέγασε τις προσευχές
και τους οραματισμούς δια την Εκκλησίαν, ημών των
μαθητών.** Σε αυτό το εκκλησάκι θα ιερουργείς, θα προσφέρεις την
Αναίμακτον Θυσίαν...».

Τα λόγια εκείνα του Πατριάρχη του Γένους μας, του
ομογαλάκτου υμών των σεβαστών παρευρισκομένων εδώ σήμερα
αποφοίτων της καθ' ημάς Ιεράς Θεολογικής Σχολής, προκάλεσαν
εντός μου μια εκρηκτική διαστολή του ψυχολογικού μεγέθους του
ναύδριου τούτου και, συνεπώς, μια σχεδόν καθηλωτική

συνειδητοποίηση του βάρους της ευθύνης που καλούμαι να επωμιστώ ενώπιον του Θεού, της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας και της Ιστορίας του Γένους.

Ως εκ τούτου, βρέθηκα στον Λόφο της Ελπίδος πειραζόμενος από λογισμούς μειωτικούς της ελπίδος για την ευδοκοκίμηση της διακονίας μου στον Αμπελώνα του Κυρίου.

Σήμερα, όμως, την ημέρα της Πεντηκοστής, φωτίζεται ο νους μου υπό του Πνεύματος του Αγίου και ενθυμούμενος ότι ο Θεός άνοιξε «τὸ στόμα τῆς ὄνου του Βαλαάμ» (Αριθμ. 22,28), γεμίζω με ελπίδα ότι η παντοδυναμία Του θα πράξει το ίδιο και για εμένα.

Γεμίζω, λοιπόν, με ελπίδα, αλλά όχι με βεβαιότητα. Δεν γεμίζω με βεβαιότητα, διότι γνωρίζω πολύ καλά ότι δεν υπάρχει τίποτα στην ύπαρξή μου που να δικαιώνει το αίτημα για το έλεος και την αρωγή του Θεού.

Δεν απελπίζομαι, όμως, διότι βλέπω σήμερα εδώ εσάς που αποκαλείτε αυτή τη Σχολή «Τροφό», ως προθύμους και θερμούς μεσίτες στον Κύριο υπέρ εμού του αναξίου, ως κρικούς σε μια αλυσίδα που ξεκινάει από τον Μέγα Φώτιο, περνάει από τον Αυθέντη και Δεσπότη μας τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ. κ. Βαρθολομαίο, τον Ηγούμενο μας, Σεβ. Μητροπολίτη Προύσης κ. Ελπιδοφόρο και καταλήγει στον νεώτερο απόφοιτο αυτής της Σχολής.

Εν πρώτοις δοξάζοντας τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό, οφείλω να εκφράσω τις μύχιες ευχαριστίες και την ευγνωμοσύνη μου στον Παναγιώτατο Πατριάρχη μας, τον εμπνευστή και οδηγητή και πατέρα όλων μας, για την εμπιστοσύνη και την αγάπη του προς το ταπεινό μου πρόσωπο και για την συγκατάθεσή του να αξιωθώ της εις διάκονον και σήμερα της εις πρεσβύτερον χειροτονίας μου.

Ακόμη, θα ήθελα να ευχαριστήσω ταπεινά και υικώς τον Ηγούμενό μας, τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Προύσης, ο οποίος με χειροτονεί στον δεύτερο βαθμό της ιερωσύνης, στον οποίο με καθοδήγησε βήμα-βήμα, με σπάνια διάκριση και γνήσια πατρική αγάπη.

Τέλος, ευχαριστώ όλους αδελφούς μου συμμοναστάς στον αμπελώνα αυτό του Κυρίου, οι οποίοι, ο καθένας με τον τρόπο του, μου συμπαραστάθηκαν στον μοναχικό μου δόλιχο μέχρι σήμερα και ζητώ τις ευχές και τις προσευχές τους για την περαιτέρω διακονία μου.

Παύω, λοιπόν, ομιλία μου, ελπίζοντας ότι σιωπώντας και πάλι θα μπορέσω τις στιγμές που ακολουθούν να σταθώ με δέος ενώπιον του Θεού, κατάσταση η οποία συνιστά την ανώτερη μορφή προσευχής κατά τον Άγιο Ισαάκ τον Σύρο.

Γένοιτο!